

Arrest

**nr. 56 590 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 6 juli 2008 in het Rijk te zijn aangekomen en vraagt op 7 juli 2008 asiel aan.

Op 17 december 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing die op 10 maart 2009 bij arrest nr. 24 303 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoeker.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 29 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2010. Tevens wordt op 13 oktober 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 20/08/2010, wordt aan N.D. (...) geboren te (...), op (...), van NIGERIA nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 13/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11/03/2009.*
 - o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21/04/2009 met kennisgeving op 24/04/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Hij verduidelijkt dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal op het grondgebied van het Rijk zou verblijven en dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden. Verweerder wijst tevens op de herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds aan verzoeker betekend werden en die bij gebreke aan enig beroep definitief en uitvoerbaar zijn geworden.

2.2. Verzoeker verwijst in de repliekmemoirie naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift. Met betrekking tot zijn belang zet verzoeker in het verzoekschrift het volgende uiteen: *“Verzoekers belang is evident. Het verzoek betreft zijn eigen persoon en zijn eigen lot. Verzoeker word rechtstreeks getroffen in zijn verblijfstoestand door de beslissing van 13 oktober 2010.”*

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht op 21 april 2009. Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens is voormeld bevel definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel van 13 oktober 2010.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut oplevert omdat verweerder nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 21 april 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering en dat de ingeleide vordering dienvolgens onontvankelijk is. De door verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Verzoekers betoog dat de beslissing zijn eigen persoon en lot betreft, en zijn verblijfstoestand rechtstreeks wordt getroffen door de bestreden beslissing weerlegt bovenstaande argumenten niet. Verzoeker toont hiermee niet aan dat gelet op het definitief en uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten van 21 april 2009, de nietigverklaring van het thans bestreden bevel hem een voordeel verschaft.

2.4 Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de stad Antwerpen op 13 oktober 2010, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel mag worden betekend door de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker wijst erop dat het bevel 'voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde' vermeldt en de naam A.E.F. vermeldt, doch dat de handtekening onleesbaar is. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor niet kan nagaan of de handtekening wel degelijk van een gemachtigde van de minister is, noch kan hij nagaan wie A.E.F. is, met name of A.E.F. een gemachtigde van de minister is.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de stad Antwerpen op 13 oktober 2010, met de vermelding "*in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, meegedeeld op datum van 20/08/2010 (...)*". Het administratief dossier bevat de beslissing van 20 augustus 2010 waarin aan de stad Antwerpen uitdrukkelijk de opdracht wordt gegeven een bevel ter kennis te brengen aan betrokkene, aan de hand van het model van bijlage 13, zoals deze is toegevoegd aan het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens vermeldt deze beslissing uitdrukkelijk "*Voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, S.V.S. (...) attaché*" en werd deze met de hand ondertekend, zodat verzoeker de hoedanigheid of de bevoegdheid kan nagaan. Verzoeker betwist niet dat een attaché in functie bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, noch dat S.V.S. niet bevoegd zou zijn voor het nemen van de beslissing. Ook de bijlage 13 die vervolgens op 13 oktober 2010 werd opgesteld en aan verzoeker werd ter kennis gebracht, bevat de vermelding "*de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid*", de naam van de gemachtigde A.E.F. en de handtekening, die opnieuw met de hand werd aangebracht. De bestreden beslissing werd aldus genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en de gemachtigde van de burgemeester neemt enkel de kennisgeving voor zijn rekening op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat, een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781, RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een handtekening een "*kruif*" betreft, zonder dat er een naam kan worden in herkend, terwijl deze handtekening expliciet over de voorgedrukte naam werd aangebracht, niet aantoonbaar is dat de beslissing door een niet bevoegde persoon zou zijn genomen. De Raad stelt vast dat zowel uit de ter kennisgebrachte beslissing, als uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nu zowel de naam als de handtekening als het feit dat

deze persoon een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op de beslissing wordt vermeld. Er dient te worden uitgegaan van een vermoeden dat de naam en de handtekening één en dezelfde persoon betreft. Het is aan verzoeker om minstens een begin van bewijs aan te brengen waarom hij meent dat de handtekening niet zou toebehoren aan de erbij vermelde naam als waarom hij meent dat de persoon niet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou zijn, hoewel de beslissing dit uitdrukkelijk vermeldt. Een loutere vaststelling dat de handtekening 'een krul' betreft, is geen begin van bewijs, zodat verzoeker geenszins aantoonde dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet door de bevoegde persoon zou zijn genomen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Verzoeker weerlegt met zijn betoog geenszins dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN